

FGK in het juiste licht.

Een mening, een achtergrond, een uitleg.

foto: Peter Nefs
Exterieur
keurmeester.

Tekst: P. Nefs en J.Zijmers

Artikelen bron: De Duitse Herdershond (VDH maandblad).

Dit artikel verscheen in "De Duitse Herdershond (VDH blad), van juli 1978. Geschreven door Peter Nefs en J. Zijlmers, Peter is eigenaar van de kennel vom Schönbach Silva, en exterieurkeurmeester voor Duitse Herdershonden met de B-status, zeer veel waardevolle artikelen zijn van zijn hand verschenen. Waarbij hij zowel zijn kennis op het gebied van de africhting (o.a. bloedlijn analyses) als ook kynologisch getinte artikelen schreef. Dat hij zijn diverse theoriën ook in de praktijk wist om te zetten, bewijzen zijn vooral in het verleden succesvolle honden uit zijn kennel. Die zowel op het anatomische alswel op het africhtingsgebied ver boven de middelmaat scoorden.

GEBRUIKSWAARDE

Om examens alsmede wedstrijden tot een goed einde te kunnen brengen wordt lichamelijk en geestelijk nogal wat gevergd van de Duitse Herdershond. Het welslagen van bijvoorbeeld een VH-examen hangt o.m. af van zijn speurcapaciteiten, werklust, temperament, moed en vechtlust, intelligentie en vooral zijn dresseerbaarheid.

Het spreekt voor zichzelf dat ook van de geleider het een en ander verlangd wordt: niet ieder persoon zal geschikt zijn om een hond voldoende af-te-rich-ten. Van essentieel belang bij de africhting is de relatie van baas en hond. Dit is de basis van de africhting. Dat juist de Duitse Herdershond zich onderscheidt van andere rassen t.a.v. de africhting doet vermoeden dat zijn karakteraanleg het mogelijk maakt om tot een goede baas-hond relatie te komen.

Alle geestelijke en lichamelijke eigen-schappen die de Duitse Herdershond in staat stellen om prestaties te leveren, niet slechts op examens of wedstrijden doch vooral in de praktijk als politie-, geleide-, kudde- of lawinehond. Al die eigenschappen kunnen we rangschikken onder de noemer "gebruikswaarde".

Daar de Duitse herdershond van oorsprong gefokt is om voornamelijk prestaties te leveren en niet alleen om uitsluitend mooi te zijn, is het van belang om bij de beoordeling van de fokwaarde van een bepaald dier vooral te letten op de gebruikswaarde. Eigenschappen die het mogelijk maken om van het ras verlangde prestaties te kunnen leveren dienen aanwezig te zijn.

De hoekingen stellen de hond in staat om soepel, gemakkelijk en efficiënt te draven; de lengte en ligging van de croupe bepalen mede de tredwijdte achter alsook de krachtoverbrenging van de achterhand naar voren. Een rechte ruglijn is naast een goede voorhand gewenst om de hond onnodige ballast te besparen, hetgeen de hond kan vermoeien. Alle beenderen dienen voldoende lengte te bezitten om aanhechtingsplaats te bieden voor de spieren. Voor en achter bezien dienen de ledematen zich recht naar voren en naar achteren te begeven teneinde de efficiëntie van het gangwerk te bevorderen. Honden met uitslaande ellebogen en losse spronggewrichten kunnen eerder vermoeid raken. Dat stevige en gesloten voeten onontbeerlijk zijn zal niet verwonderlijk zijn. De staart is van belang voor een juist evenwicht vooral bij snelle wendingen; hij mag niet té kort doch eveneens niet té lang zijn.

Bezit de hond geen droge, stevige spieren dan zal het gangwerk de krachtige afzet missen en raakt eerder vermoeid. Correcte lichaamsverhoudingen bepalen het rendement van het gangwerk. Een ruime borstkast zal volop plaats kunnen bieden voor hart en longen.

Temperament en werklust bepalen uiteraard hoe lang de hond optimaal kan functioneren. Kuddehonden zijn bijvoorbeeld uren lang achtereen aan het werk. Dit is het resultaat van doelmatige selectie en een adequate methode. In de keurboeken staat van de aangekeurde honden vrij nauwkeurig het een en ander omtrent de bouw, daar dit praktisch meetbaar is. Aangaande het karakter geven genoemde boeken ons weinig houvast. Hierbij komt dat men bij een afgerichte hond niet meer kan zien wat aangeboren c. q. door het milieu veranderd is. Dat sprekende resultaten in de orde van Leistungssiegers e.d. toch onze aandacht verdienen houdt mede verband met de eerder genoemde aspecten als intelligentie en dresseerbaarheid.

Een stevige vacht met stokhaar en onderwol zorgt ervoor dat koude, warmte als mede vocht de hond weinig deren. De kop en de vang dienen krachtig te zijn t.b.v. een krachtige greep. Omdat er ruimte nodig is voor het fijne reukorgaan, moet de snuit over voldoende lengte beschikken. De greep van de hond kan slechts dan krachtig zijn wanneer ook het gebit gezond en sterk is.

Wie ooit een sterk boven- of onder- voorbijtende teef heeft gezien tijdens het doorbijten van de navelstreng en vruchtvliezen van haar pasgeboren jong, beseft hoe belangrijk het is dat het gebit goed schaaft. Een zieke hond kan weinig presteren: gezondheid en weerstand tegen ziektes dienen hem eigen te zijn. Een juiste voeding kan dit mogelijk maken. Een zwaarwegende factor om ongeacht welke prestatie dan ook te kunnen leveren is de toestand van de "heupen". Terecht verlangt men steeds meer dat dieren waarmee gefokt wordt "vrij" of nagenoeg vrij zijn van "heupdysplasie". Een té strenge selectie kan verwaarlozing van bepaalde componenten inhouden, mogelijk hier en daar de gebruikswaarde schaden.

Bij de ontwikkeling van het ras waren er periodes dat het karakter verwaarloosd werd. De schaarse karakter-dieren die er destijds waren, bestonden voor een opvallend groot gedeelte uit wolfsgrauwe en donker gepigmenteerde dieren. Er wordt aangenomen dat dit genetisch verband houdt met het karakter.

Het is dan ook aan te bevelen te letten dat de fokdieren over ruimschoots pigment beschikken. Het is gebleken dat de middelgrote hond het best in staat is de verlangde prestaties te verrichten. In de periode van 1949- 1977 blijkt de gemiddelde schofthoogte bij de "reu- en" op de Bundessiegerpriifungen 63,3 cm te zijn bij een gemiddeld gewicht van 37, 1 kg. Bij de teven is dit 57,3 cm bij 30, kg. Bij toename van de schofthoogte is er in verhouding steeds meer spiermassa nodig voor dezelfde prestatie. In hoeverre bepaalde bloedlijnen van invloed geweest zijn, is nooit met 100% zekerheid vast te stellen. Doch de maten van alle op fokwaarde gekeurde en geschikte of aanbevolen geachte honden zouden een indicatie kunnen zijn mits voldoende representatief!

Om enigszins de fokwaarde te kunnen bepalen dienen de honden te worden aangekeurd, waarna een eventuele publicatie plaatsvindt d.m.v. een keurboek. Verlangd wordt dat een hond tenminste VH I en UV (is uithoudingsvermogen) behaald heeft. Het is in ons eigen belang te komen naar steeds meer aangekeurde honden waardoor we exact vergelijksmateriaal krijgen m.b.t. de stand van ons ras.

Elke fokker is aan het ras verplicht om bij de keuze van zijn fokpartners steeds voor ogen te houden dat de gebruikswaarde nimmer geschaad mag worden maar bij voorkeur verhoogd. Een prachtige hond zonder goede heupen is principieel geen geschikte fokpartner, evenmin een . mooie HD-vrije hond met een zwak karakter. Hetzelfde geldt voor een , fantastische karakterhond met geringe anatomische componenten .

"Geschiktheid voor het werk met daarbij indien enigszins mogelijk een aangename verschijning", dient het streven van elke fokker te zijn .

Het verdient aanbeveling om niet alleen op clubmatches doch ook op wedstrijden en examens de deelnemende honden nader te bekijken, hierbij denkend aan het begrip "gebruikswaarde".

Waarschijnlijk zult u tot enkele verrassende conclusies kunnen komen. ..?

P. Nefsen J.Zijmers

Bron: VDH blad